

embertársaink között. Ez a mi személyes szolgálatunk Jézus Krisztus igaz tanítványaiként.

„És elébe gyűjtenek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítetett a világ megalapítása óta.

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna?

Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felevén a király, azt mondja majd nekik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtétek meg.”⁹

Azért imádkozom, hogy így cselekedjünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 18:10, 15; kiemelés hozzáadva.
2. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: lélek; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton: Először figyelj, aztán szolgálj! *Liahóna*, 2012. nov. 78.
4. Lukács 10:37.
5. Alexander B. Morrison, “Nourish the Flock of Christ,” *Ensign*, May 1992, 13.
6. Tan és a szövetségek 1:23.
7. Lásd Máté 4:19.
8. Lásd Abdiás 1:21.
9. Máté 25:32–40.

Larry S. Kacher elder
a Hetvenektől

Ne üzz tréfát szent dolgokból!

*E kérdés feltevésével vizsgáljátok meg választásaitokat:
„Vajon döntéseim szilárdan gyökereznek Jézus Krisztus evangéliuma termékeny talajában?”*

Testvéreim, örök életünk menetére nagy hatással vannak az ebben az életben hozott döntéseink. Körülbelül öt évvel ezelőtt döbbsentett rá erre valami, amiért majdnem keserves árat fizettem.

Az Ománi Szultánság déli részét jártuk be éppen családtagjaimmal és barátaimmal. Úgy döntöttünk, hogy pihenünk egy kicsit az Indiai-óceán partján. Érkezésünk után nem sokkal 16 éves lányunk, Nellie megkérdezte, hogy kiúszhat-e a homokzátonyhoz. Veszélyes áramlatok lehetőségét látva a fodrozódó vízben, azt mondtam neki, hogy először én úszom ki.

Úsztam egy darabig, majd oda kiáltottam a feleségemnek, és megkérdeztem, közel vagyok-e már a homokzátonyhoz. Így kiáltott vissza: „Már régen elhagyta!” Fel sem tűnt nekem, hogy magával ragadott és sebesen a nyílt tenger felé sodort egy szakítóáramlás¹.

Nem igazán tudtam, mit tegyek. Csak az jutott eszembe, hogy megfordulok és visszaúszom a part felé. Pontosan ez volt az, ami ilyenkor nem ajánlatos. Tehetetlennek éreztem

magam. Olyan erők húztak egyre messzebb, a nyílt tenger felé, amelyek nem tudtam irányítani. Tovább nehezítette a helyzetet az, hogy döntésemben bízva a feleségem is utánam jött.

Testvérek, nagyon valószínűnek tűnt számomra az, hogy nem fogom túlélni, és a feleségem halálát is az én döntésem okozza majd. Nagy erőfeszítések, és hitem szerint isteni beavatkozás által lábunk valahogy leért a víz homokos aljáig, és biztonságban vissza tudtunk menni a barátainkhoz és a lányunkhoz.

Sok áramlat van ebben a földi életben – némelyek biztonságosak, mások veszélyesek. Spencer W. Kimball elnök azt tanította, hogy a láthatatlan tengeráramlatokhoz nagyon is hasonló erők hatnak a mi életünkben is.² Ezek az erők valóságosak. Soha nem szabad figyelmen kívül hagynunk őket.

Hadd említsek most egy másik áramlatot, egy isteni áramlatot, mely hatalmas áldássá vált az életemben. Megtért vagyok az egyházban. Megtérésem előtt a sielés volt az életcélom, ezért a középiskola után Európába

költöztem, hogy hódolhassak e szenvedélyemnek. Miután jó néhány hónapig ideálisnak tetsző életet éltem, úgy éreztem, hogy tovább kell lépnem. Akkor nem értettem, honnan jön ez az érzés, de úgy döntöttem, hogy követem. Néhány jó barátommal együtt, akik hozzám hasonlóan más hithez tartoztak, a utahi Provóban kötöttem ki.

Provóban aztán olyan emberekkel találkoztam, akik egészen más életet éltek, mint én. Vonzódtam hozzájuk, bár nem tudtam, miért. Először ellenálltam ennek az érzésnek, de hamarosan számomra addig teljesen ismeretlen békességre és vigaszra lettem. Engedtem egy másik áramlatnak – egy olyanak, mely elhozta nekem a szerető Mennyei Atya, valamint Fia, Jézus Krisztus ismeretét.

1972-ben keresztkedtem meg, a barátaimmal együtt. Az általam választott új áramlat, Jézus Krisztus evangéliuma, irányt és értelmet adott az életemnek. Nem volt azonban kihívások nélkül való. Minden új volt nekem. Időnként elvesztek és összezavarodottnak éreztem magam. A barátaim és a családom is tettek fel kérdéseket, és volt, amit vitattak.

Választnom kellett. Voltak kétséget és bizonytalanságot eredményező kérdéseik. Fontos döntésről volt szó. Hová fordulhatnék válaszokért? Sokan akartak meggyőzni életmódom helytelenségéről – ezek a „szakítóáramlások” elhatározták, hogy elvonnak attól a békés áramlattól, mely a boldogság csodálatos forrásává vált. Nagyon korán megtanultam azt a tantételt, hogy „minden dologban ellentétnek kell lennie”, és hogy milyen fontos magamtól cselekedni, és nem mondani le más javára az önrendelkezésemről.³

Feltettem magamnak a kérdést: „Vajon miért fordítanék háttal annak, ami ily egyszerű vigaszt hozott?”

Oliver Cowderyt erre emlékeztette az Úr: „Nem szóltam-e békét elmédhez a dolgot illetően?”⁴ Én is hasonló tapasztaltam. Ezért még nagyobb elkötelezettséggel fordultam szerető Mennyei Atyámhoz, a szentírásokhoz és megbízható barátaimhoz.

Még így is volt sok olyan kérdés, amit nem tudtam megválaszolni. Hogyan kezeljem az általuk keltett bizonytalanságot? Úgy döntöttem, nem engedem, hogy romba döntsék az életembe érkezett békességet és boldogságot, inkább egy időre félretettem őket, bízva abban, hogy az Úr a saját idejében minden dolgot ki fog nyilatkoztatni. Megnyugtató ez a kijelentés, melyet Joseph prófétának tett: „Íme, kisgyermeketek vagytok, és most nem tudtok minden dolgot elviselni; növekednetek kell kegyelemben és az igazság ismeretében.”⁵ Úgy döntöttem, nem fordítok háttal annak, amiről tudom, hogy igaz, és nem követek egy ismeretlen és kérdéses áramlatot, mely akár „szakítóáramlat” is lehet. N. Eldon Tanner szavaival élve, megtanultam,

„mennyivel bölcsőbb és jobb, ha az ember elfogadja az evangélium egyszerű igazságait..., és hit által azokat a dolgokat is, melyeket ...nem tud megérteni”⁶.

Ez vajon azt jelenti, hogy nincs helye az őszinte tudakozódásnak? Kérdezzétek meg a fiútól, aki egy szent ligetben keresett menedéket, amikor tudni akarta, melyik egyházhoz csatlakozzon. Vegyétek kézbe a Tan és a szövetségeket, és lássátok, hogy e sugalmazott feljegyzés kinyilatkoztatásainak többségét az igazság alázatos keresése eredményezte. Amint azt Joseph is megtapasztalta: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen... adja; és megadatik neki.”⁷ Őszinte kérdésfeltevések és isteni válaszok keresése által „sort sorra, előírást előírásra”⁸ kapunk, midőn növekszik a tudásunk és a bölcsességünk.

Nem az a kérdés, hogy „van-e helye az őszinte tudakozódásnak?”, hanem az, hogy „hová fordulok, hol keressem az igazságot, amikor kérdések

merülnek fel?” és „vajon elég bölcs leszek-e ahhoz, hogy néhány még meglévő kérdésem ellenére szilárdan kitartsak amellett, amiről tudom, hogy igaz?”. Bizonyoságot teszek arról, hogy létezik isteni forrás – van Valaki, aki minden dolgot tud a kezdettől a végig. Minden dolog jelen van Őelőtte.⁹ A szentírások bizonyoságot tesznek arról hogy Ő „nem jár görbe utakon, ...és nem tér el attól, amit mondott”¹⁰.

Halandó utunk során soha nem hihetjük azt, hogy a döntéseink csak ránk vannak hatással. Nemrég ellátogatott hozzánk egy fiatal ember. Jó volt a lelkisége, de éreztem, hogy nem teljesen vett részt az egyház tevékenységeiben. Elmondta, hogy evangélium-központú otthonban nevelkedett, mígnem édesapja megcsalta az édesanyját, ami váláshoz vezetett, melynek hatására mind ő, mind pedig a testvérei megkérdőjelezték az egyházat és elmaradtak. Nehéz szívvel beszélgettem ezzel a fiatal édesapával, aki apja döntései hatására most Jézus Krisztus evangéliumának áldásai nélkül nevel drága lelkeket.

Egy másik ismerősömben, aki valamikor az egyház hithű tagja volt, kérdések merültek fel egy bizonyos tan vonatkozásában. Nem Mennyei Atyánktól kért válaszokat, hanem úgy döntött, hogy kizárólag világi forrásokhoz fordul útmutatásért. Szíve a rossz irányba fordult, miközben látszólag az emberek tiszteletére törekedett. Kevélye talán egy időre kielégítettet, azonban elvágta magát a menny hatalmaitól.¹¹ Nem talált rá az igazságra, viszont elveszítette a bizonyosságát és sok családtagot magával vitt.

Ez a két férfi láthatatlan szakítóáramlatok fogságába esett, és sokakat magukkal vittek.

Ezzel szemben ott van LaRue és Louise Miller, a feleségem szüleinek példája, akik bár kevés világi dolgot

birtokoltak, úgy döntöttek, hogy megtanítják gyermekeiknek a visszaállított evangélium tiszta tanát, és életük minden napján a szerint is élnek. Ezt téve az evangélium gyümölcseivel és az örök élet reménységével áldották meg utódaikat.

Olyan otthont hoztak létre, ahol tisztelet övezte a papságot, mely bővelkedett a szeretetben és az összhangban, és ahol életüket az evangélium tantételei irányították. Louise és LaRue egymás mellett állva megmutatták, mit jelent Jézus Krisztusról mintázott életet élni. Gyermekeik világosan látták, az élet mely áramlatai hoznak békességet és boldogságot. És ennek megfelelő döntéseket hoztak. Kimball elnök tanítása szerint: „ha létre tudunk hozni egy, az igazlelkű élet célja felé sodró erős, egyenletes áramlatot, akkor az a nehézségek, csalódások [és] kísértések ellenszelével szemben is előre tud vinni minket”¹².

Számítanak a döntéseink? Hatással vannak ránk? Vajon rendületlenül a visszaállított evangélium örök áramlatában maradván haladunk előre?

Időről időre kísért egy kép. Mi lett volna, ha azon a szeptemberi napon, az Indiai-óceán partján pihenve azt mondom Nellie-nek: „Persze, menj csak, ússz ki a homokzátonyhoz.” Vagy ha ő is követte volna a példám, és nem tudott volna visszaúszni? Milyen lenne annak tudatában élni az életemet, hogy példám miatt kivitte a szakítóáramlat a nyílt tengerre, és soha nem tért vissza?

Fontos, hogy mely áramlatok követése mellett döntünk? Számít a példánk?

Mennyei Atyánk megáldott minket a Szentlélek rendkívüli ajándékával, hogy utat mutasson a döntéseinkben. Sugalmazást és kinyilatkoztatást ígért nekünk, ha érdemesek vagyunk ezek elnyerésére. Felhívást intéztek hozzátok, hogy fordítsátok javatokra ezt az isteni ajándékot, és e kérdés feltevésével vizsgáljátok meg választásaitokat: „Vajon döntéseim szilárdan gyökereznek Jézus Krisztus evangéliuma termékeny talajában?” Tegyetek meg minden szükséges kiigazítást, legyen szó kicsiről vagy nagyról, hogy biztosítsátok magatokat és szeretteiteket számára Mennyei Atyánk tervének örökkévaló áldásait.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk. Bizonyoságot teszek arról, hogy az Ővele kötött szövetségek szentek. Soha nem űzhetünk tréfát szent dolgokból.¹³ Maradjunk mindig hithűek, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Szakítóáramlat: „A szakítóáramlat egyfajta keskeny folyó az óceánban. ...[Ilyenkor] erős és gyakran igen lokalizált áramlat jön létre... Az áramlatok rendszerint másodpercenként 0,3–0,6 métert mozognak, ám az erősebbek akár 2,4 métert is haladhatnak” (<http://en.divecenter.hu/hirek/573/az-ocean-leghalalosalabb-trukkje>).
2. Lásd Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, Nov. 1974, 110–13.
3. Lásd 2 Nefi 2:11, 16.
4. Tan és a szövetségek 6:23.
5. Tan és a szövetségek 50:40.
6. N. Eldon Tanner, in Conference Report, Oct. 1968, 49.
7. Jakab 1:5.
8. Tan és a szövetségek 98:12.
9. Lásd Mózes 1:6.
10. Tan és a szövetségek 3:2.
11. Lásd Tan és a szövetségek 121:35–37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, Nov. 1974, 110.
13. Lásd Tan és a szövetségek 6:12.